

Ministeren senest i Rigsdagssamlingen 1882 — 83 fremsatte et Lovforslag til Ordningen af dette Forhold; men et saadant Lovforslag blev i afvigte Samling fremsat i Landsstinget og kom til Forhandling der den 13de Februar. Ved denne Forhandling, som jeg i Diebliffet ikke skal komme nærmere ind paa, udtalte den høitærede Minister — det findes Sp. 826 i Landsstingstidenden — at han vilde fraraade, at man fordybede sig for meget i Sagens Enkeltheder ved den første Behandling; thi der var i Detaillen specielle Forhold, som ikke gjerne maatte drages offentlig frem, men han haabede, at Sagen blev sendt til et Udvalg, og saa vilde der blive Leilighed til ved en Konference med Ministeren at faae et grundigere Indseende i disse Forhold, og han endte med at anbefale, at Sagen maatte blive undergivet en nøiagtig, indgaaende Behandling, som vilde kunne være af største Betydning for Ministeriet i Fremtiden. Det var den 13de Februar, og samme Dag blev Lovforslaget sendt til et Udvalg paa 9 Medlemmer. Samme Dag tog imidlertid Landsstinget Ferie, og denne Ferie varede fra 13de Februar til — saavidt jeg mindes — 9de Marts. Der havde altsaa været en tilstrækkelig Tid for Udvalget til at besjæftige sig med dette Lovforslag; men Tiden gik hen til Rigsdagssamlingens Slutning, uden at man hørte Noget om Lovforslaget, og da Landsstinget sluttede sine Møder, udtalte den meget ærede Formand for Landsstinget, at alle de Regjeringsforslag, der havde været forelagte for Landsstinget, vare blevne behandlende med Undtagelse af to, hvoraf det ene angik Behandlingen af Sindsfyge og Mandsbvage og det andet Bestyrelsen af Statsbanerne, og at Grunden til, at disse to Sager ikke havde kunnet fremmes, var den, at Udvalgene hos Ministeriet havde forlangt Oplysninger, der vare komne saa sent til Udvalgene, at de ikke havde haft Tid til at foretage den nødvendige videre Bearbejdelse deraf. Nu forekommer det mig, at naar en Sag er bleven indbragt i Landsstinget og af Landsstinget er bleven henvist til et Udvalg, og derefter Udvalget har begyndt sine Arbejder, saa er det naturligt at fortsætte Arbejdet der, hvor det er paabegyndt, og ser jeg hen til den Maade, hvorpaa man i Diebliffet behandler Sagerne i Folkethinget, saa forekommer det mig, at jo alvorligere man fra Ministeriets Side ønskede denne Sag fremmet, desto mere maatte det ønske, at Traaden ikke blev klippet over, og at det Naturlige derfor havde været, at Sagen atter iaar var bleven indbragt i Landsstinget. Søvrigt skal jeg ikke indlade mig paa Sagen eller dens Enkeltheder.

Indenrigsministeren (Skel): Med Hensyn til de af det ærede Medlem fra Aarhus (Singerslev) fremsatte Bemærkninger angaaende Ordningen af Alderdomsforsørgelsesvæsenet skal jeg udtale, at det er, som han har bemærket, en Ting, som er erkjendt af Regjeringen, og det forekommer mig, at Indholdet af § 5 i Lovforslaget noksom viser, at Regjeringen har sin Opmærksomhed henvendt paa at tilveiebringe en Forbedring i saa Henseende. Det er af de Forhold, hvorom man saa meget mindre kan udtale sig med nogen Bestemthed paa dette Tidspunkt, som Ordningen kan komme til at afhænge af Spørgsmaalet om Muligheden af at faae tilveiebragt en fælles Kasse for hele Statsbanernes Omraade, hvilket kun kan ske efter Overenskomst og Forhandling med Bestyrelsen af de sjællandske Baner. Jeg kan imidlertid herolige det ærede Medlem med den Forfikkning, at det er et Forhold, der vil blive taget under meget nøie Overveielse, og at det erkjendes, at det er forholdsviis ubillige Forhold, hvorunder Personalet ved de jydsk-syenste Baner for Diebliffet befinder sig i denne Henseende. — Med Hensyn til de Bemærkninger, der fremkom fra det ærede Medlem fra Randers (N. P. Jensen), skal jeg anføre, at det jo siden 1867 har været en bestandig Bestræbelse for Regjeringen at faae tilveiebragt faste Regler for Jernbanernes Bestyrelse, men at man har haft et ganske overordentligt Uheld med sig i denne Sag, idet den næsten aldrig er bleven behandlet. Den er bleven fremsat forskjellige Gange. Jeg kan saaledes nævne Aarene 1871, 1875—76 og 1877—78, i hvilke Aar den blev fremsat i Landsstinget, og 1878—79; da den blev fremsat i Folkethinget. Der er altsaa Exempel paa, at den er bleven forelagt det ene Thing det ene Aar, det andet Thing det andet Aar. Det er ganske vist en Sag af Bigtighed og af stor Magtpaaliggenhed; men under den Tilstand, hvori vi befinde os, kan der vel ikke være stor Udsigt til at faae Sagen ordnet eller gennemført i dette Thing iaar. Jeg havde imidlertid ønsket, som jeg allerede ved Sagens Forelæggelse sagde, at ogsaa dette Thing skulde have Leilighed til at give sit Bidrag til Løsningen af en Opgave, der er ligesaa vanskelig som magtpaaliggende. For at erhverve Kundskab om, hvorledes dette Thing stiller sig dertil, er det, at jeg har fremsat Lovforslaget her.

N. P. Jensen: Jeg vil blot overfor den høitærede Minister bemærke, at det er fuldkommen rigtigt, at Sagen tidligere har været til Forhandling her; men det er jo saa, at det Lovforslag, som i 1877—78 forelagdes